

JEZUS, APOSTOŁOWIE I BIBLIA

Studium bieżącego tygodnia: Mt 4,1-11; 22,37-40; Łk 24,13-35.44-45; 4,25-27; Dz 4,24-26.

Część I: Przegląd

Jednym z haseł Reformacji było *Ad fonts* - „Do źródeł”. W kontekście oświecenia oznaczało to, że reformatorzy postanowili wrócić do *Pisma Świętego* jako oryginalnego źródła, aby prawdziwie zrozumieć naturę chrześcijaństwa i obowiązki chrześcijanina. Reformatorzy odrzucili opieranie zrozumienia *Pisma Świętego* na tradycji i wypaczeniach właściwych średniowiecznemu Kościołowi. Dzisiaj modernistyczne założenia świeckiego światopoglądu umniejszają znaczenie *Biblii* i zakładają, że jest ona oparta na błędnych i prymitywnych poglądach, które należy albo dostosować, albo odrzucić. Tak więc dzisiaj chrześcijanie także muszą wrócić „do źródeł”.

Najważniejszym wzorcem, jakim powinniśmy się kierować, jest Jezus Chrystus. Jak On postrzegał *Pismo Święte*? Czy wyrażał wątpliwości co do wiarygodności niektórych części *Biblii*? A może raczej cytował *Biblię* (*Stary Testament*) jako autorytatywną we wszystkich sprawach życia? W czasach postmodernizmu i współczesnej nauki zaprzeczono istnienie Boga. Wielu z tych, którzy wierzą, że Bóg istnieje, jest zdania, że nie angażuje się On w historię ludzkości. Zamiast kierować się takimi założeniami, czy nie powinniśmy ich testować *Pismem Świętym*, jak nauczał Jezus i co demonstrował własnym przykładem? A jak postępowali Jego uczniowie, apostołowie, którzy napisali sporą część *Nowego Testamentu*? Czy szli za Jego przykładem? W tym tygodniu przyjrzymy się przykładowi Jezusa i apostołów, by dowiedzieć się, jak posługiwali się *Pismem Świętym* i jak je interpretowali. Przekonamy się, że ich metody interpretacji i zastosowania *Pisma Świętego* są wiarygodną wskazówką i inspiracją dla nas.

Część II: Komentarz

Ilustracja

W 1521 roku Marcin Luter został wezwany przez cesarza do Wormacji, gdzie miał stanąć przed sejmem i zostać osądzony. Był to zwrotne wydarzenie w historii Reformacji. Czy Luter odwołał i potępił swoje pisma, które poruszyły Europę, czy raczej podtrzymał zasadę *sola Scriptura* - „tylko *Pismo Święte*” - jako swój standard? Luter stanął przed cesarzem oraz najwyższymi władzami świeckimi i kościelnymi. Drzeworyt Lucasa Cranacha z tego samego roku ukazuje wyrazisty profil Lutera nacechowany siłą i determinacją. Kiedy nadeszła chwila, Luter powiedział bezpośrednio i szczerze: „Skoro Wasza Majestat i Wasza Wysokość domaga się ode mnie prostej odpowiedzi, udzielę takiej. (...) Jeśli nie zostanie mi dowiedzione na podstawie świadectwa *Pisma Świętego* i jasne rozumowanie, że jestem w błędzie - bo decyzjom papieża ani soborów ufać nie mogę, jako że oczywistym jest, iż często błędzili i przeczyli sobie nawzajem - sumienie każe mi trzymać się mocno Słowa Bożego na mocy tych fragmentów *Pisma Świętego*, które przytoczyłem. Dlatego nie mogę niczego odwołać i nie odwołam, bo nie jest ani bezpieczne, ani zbawienne postępować niezgodnie z sumieniem. (...) Tak mi dopomóż Bóg! Amen” (Heinrich Boehmer, *Martin Luther: Road to Reformation*, Nowy Jork 1957, s. 415).

Pismo Święte

Punkt zwrotny w dziejach świata nastąpił, kiedy szatan kusił Jezusa po Jego chrzcie i poście na pustyni. Czterdzieści dni wcześniej Ojciec powiedział po chrzcie Jezusa: „Ten jest Syn mój umiłowany, którego sobie upodobałem” (Mt 3,17). Szatan podważył to oświadczenie. Czy Jezus był tym, za kogo podał Go Ojciec? Stawką była wiarygodność Słowa Bożego. W swojej pierwszej odpowiedzi Jezus zacytował fragment Pwt 8,3: „Człowiek nie samym chlebem żyje, lecz że człowiek żyć będzie wszystkim, co wychodzi z ust Pana”. Kontekstem tego fragmentu jest Boża podtrzymująca opatrzność okazana starożytnym Izraelitom podczas ich 40-letniego pobytu na pustkowiu. Bóg nauczył ich pokory i podtrzymywał przy życiu, aby nauczyli się całkowicie polegać na Nim. Cytując ten fragment *Pisma Świętego*, Jezus chciał niejako powiedzieć: „Mój Ojciec, który podtrzymywał Izraelitów przez 40 lat, podtrzyma i Mnie. Ufam tylko Jego Słowu, bo wiem, że On jest nie tylko Źródłem wsparcia, ale także Źródłem samego życia”. Ta odpowiedź ma także głębsze implikacje. Jezus podporządkował się swojemu Ojcu, podobnie jak Izraelici byli uczeni, by podporządkować się Słowu Bożemu. Jezus nie powoływał się na własny autorytet, ale na autorytet *Pisma Świętego* przekazanego za pośrednictwem Mojżesza. *Księga Powtórzonego Prawa* uczy w ten sposób, że skoro Bóg podtrzymał Izraelitów i zachował ich jako swój lud, by weszli do Ziemi Obiecanej, mieli oni „przestrzegać przykazań Pana, Boga (...) chodząc jego drogami i okazując mu zbożną cześć” (Pwt 8,6).

„Jezus odparł szatana słowami *Pisma*. Powiedział: «Napisano». We wszystkich pokusach Jego broń stanowiło Słowo Boże. Szatan żądał od Chrystusa cudu jako znaku boskości, lecz ważniejsza niż wszelkie cuda jest niezachwiana ufność w słowa: «Tak mówi Pan», będące znakiem, z którym nie można się spierać. Dopóki Chrystus trzymał się takiego stanowiska, dopóty szatan nie mógł zyskać przewagi” (Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. 16, s. 84). Jak powinniśmy stawić czoło pokusie? Czy mamy *Pismo Święte* schowane

w naszym sercu, aby przywołać je w odpowiedzi na pokusę? Nigdy nie jesteśmy zmuszeni ulec pokusie i mamy do dyspozycji ten sam środek, jakim posłużył się Jezus - Słowo Boże.

Ilustracja

23 października 1844 roku wśród adwentystów zapanowały wielki smutek i rozczarowanie, kiedy uświadomili sobie, że Jezus nie przyszedł powtórnie, by zabrać ich do nieba, jak tego oczekiwali. Sprzedali wcześniej swoje domy i ziemię. Wszystko oddali na głoszenie wieści o tym, że Jezus przyjdzie powtórnie tego dnia. Teraz ich największa nadzieja legła w gruzach. Niektórzy porzucili wiarę. Wielu doświadczyło szyderstw ze strony sceptyków, którzy nie podzielali ich przekonań. Co zawiodło? Czy to wszystko, czego dowiedzieli się, studiując proroctwa, nie było nic warte? Kiedy wrócili do studiowania *Pisma Świętego*, otrzymali zrozumienie, iż nie data była błędna, ale niewłaściwie pojęli „oczyszczenie świątyni”. Oczyszczenie świątyni nie miało być zniszczeniem ziemi przez ogień podczas powtórnego przyjścia Chrystusa, ale przejściem Chrystusa do miejsca najświętszego niebiańskiej świątyni w celu rozpoczęcia kolejnej fazy Jego dzieła pojednania. Studium *Biblii* upewniło adwentystów co do znaczenia proroctwa Ap 10,9-10 o słodkim przesłaniu księgi, które doprowadziło do gorzkiego rozczarowania. Takie rozczarowanie zdarzyło się już wcześniej wyznawcom Jezusa.

Pismo Święte

Uczniowie Jezusa nie mogli zrozumieć, jak mogło dojść do Jego ukrzyżowania i śmierci. Podobnie jak większość Judejczyków, wierzyli, że Mesjasz ustanowi ziemskie królestwo, które wyzwoli ich spod rzymskiej okupacji. Kiedy Jezus został zamęczony na krzyżu i pochowany, byli zdruzgotani. Aby zrozumieć przyczynę swojego rozczarowania, musieli uczynić to samo, co po wiekach uczynili adwentyści - zwrócili się do *Pisma Świętego*. Jezus wskazał im wyjaśnienie. „Począwszy od Mojżesza poprzez wszystkich proroków wykladał im, co o nim było napisane we wszystkich Pismach” (Łk 24,27). Było to obszernie objaśnienie, dzięki któremu uczniowie zrozumieli, że musi się wypełnić wszystko, co zostało o Nim napisane „w Prawie Mojżesza, u Proroków i w Psalmach” (Łk 24,44 BT). Mamy tu kolejne bezpośrednie odwołanie do trzech części *Starego Testamentu* obejmujących „wszystkie pisma”. Jezus modlił się za swoich uczniów: „Poświęć ich w prawdzie twojej; słowo twoje jest prawdą” (J 17,17). Według Jezusa całe *Pismo Święte* jest autorytatywne i dlatego stanowiło podstawę Jego autorytetu, służby i misji.

Uczniowie wzięli sobie do serca słowa Jezusa i uczynili je sednem ewangelii i listów apostoelskich. Mateusz cytował obszernie fragmenty proroctw *Starego Testamentu*. Łukasz rozpoczął swoją ewangelię od genealogii, wykazując, że Jezus jest Mesjaszem. Paweł potwierdza, że „całe Pismo przez Boga jest natchnione i pożyteczne do nauki, do wykrywania błędów, do poprawy, do wychowywania w sprawiedliwości, aby człowiek Boży był doskonały, do wszelkiego dobrego dzieła przygotowany” (2 Tm 3,16-17). W Hbr 11 Paweł wymienia wiele osób będących bohaterami wiary, a czyniąc to, traktuje wydarzenia z ich udziałem opisane w *Starym Testamencie* jak historyczne fakty. Nigdzie w *Nowym Testamencie* nie znajdujemy słowa wątpliwości co do autentyczności, historyczności, proroctw czy nauczania *Biblii*. Pisarze nowotestamentowi postrzegali *Stary Testament* jako autorytatywne *Pismo Święte*. Przykłady Jezusa i apostołów dają nam najlepszy wzorzec, jak powinniśmy się odnosić do *Pisma Świętego*. Pozwalali oni, by *Pismo Święte* samo się interpretowało. Polegali na *Piśmie Świętym* jako obronie przed pokusami i domagali się wyraźnego „tak mówi Pan” w najprostszym znaczeniu tekstu biblijnego i jego zastosowaniach.

Część III: Zastosowanie

W latach 90. XX wieku wśród chrześcijan popularny stał się ruch WWJD. Młodzi ludzie nosili plastikowe bransoletki z literami WWJD (skrót od „What Would Jesus Do?” - Co zrobiłby Jezus?). To pytanie możemy sobie zadać, kiedy rozważamy to, jak powinniśmy podchodzić do *Biblii*. Moglibyśmy zapytać: „Co powiedziałaby Jezus?”. Co Jezus powiedziałaby o współczesnych interpretacjach przeczących historyczności ważnych wydarzeń opisanych w *Starym Testamencie*? Co powiedziałaby Jezus o argumentach na rzecz wierzenia, że *Stary Testament* uczy innego przesłania niż *Nowy Testament*, a więc powinien zostać zmarginalizowany i traktowany jako mniej autorytatywny? Co powiedziałaby Jezus komuś w Kościele, kto twierdzi, że pewne fragmenty *Nowego Testamentu* mają zastosowanie tylko do tych zborów (np. w Efezie czy Koryncie), do których zaadresowane były listy, w których się znajdują? Czy Jezus ograniczałby autorytet *Biblii*? Jako uczniowie Chrystusa, jak powinniśmy naśladować Jego podejście do *Pisma Świętego*? Czy zdarza się nam pokrętnie interpretować słowa, podobnie jak czynili to faryzeusze i saduceusze, by usidlić Jezusa?

1. Poproś uczestników lekcji, by przypomnieli sobie sytuację, w której określone słowa *Pisma Świętego* pomogły im odeprzeć pokusę, by odwrócić się do Jezusa. Jakie błogosławieństwa stają się naszym udziałem, kiedy uczymy się *Biblii* na pamięć i zachowujemy jej słowa w sercu? Jakie obietnice Boże pamiętasz i mógłbyś sobie przypomnieć, gdyby pozbawiono Cię dostępu do *Biblii*?

2. Podaj inne przykłady, kiedy Jezus i apostołowie opierali swoje argumenty na *Piśmie Świętym*. Jak skuteczne były te argumenty?